

מסכת שבת פרק ד

(מז,ב) משנה: במה טומנין ובמה אין טומנין? אין טומנין לא בגפת, ולא בזבל, לא במלח, ולא בסיד, ולא בחול, בין לחין בין יבשין; ולא בתבן, ולא בזגין, ולא במוכין, ולא בעשבין - בזמן שהן לחין - אבל טומנין בהן כשהן יבשין

גמרא: איבעיא להו: גפת של זיתים תנן, אבל דשומשמין שפיר דמי? או דילמא דשומשמין תנן, וכל שכן דזיתים?

{תא שמע: דאמר ר' זירא משום חד **דבי ר' ינאי**: קופה שטמן בה, אסור להניחה על גפת של זיתים - שמע מינה: של זיתים תנן! <לעולם אימא לך: לענין הטמנה, דשומשמין נמי אסור - לענין **(מח,א)** אסוקי הבלא, דזיתים מסקי הבלא, דשומשמין לא מסקי הבלא!

רבה ורבי זירא איקלעו לבי ריש גלותא. חזייה לההוא עבדא דאנח כוזא דמיא אפומא דקומקומא. נזהיה **רבה**. אמר ליה ר' זירא: ומאי שנא ממיחם על גבי מיחם?! אמר ליה: התם אוקומי קא מוקים - הכא אולודי קא מוליד!

הדר חזייה דפרס דסתודר אפומיה דכובא, ואנח נטלא עילויה. נזהיה **רבה**. אמר ליה ר' זירא: ומאי?! אמר ליה: השתא חזית! - לסוף, חזייה דקא מעצר ליה. אמר ליה: ומאי שנא מפרונקא?! אמר ליה: התם לא קפיד עילויה - הכא קפיד עילויה!

ולא בתבן, ולא בזגין, ולא במוכין, ולא בעשבין - בזמן שהן לחין - אבל טומנין בהן כשהן יבשין -- בעא מיניה **רב אדא בר מתנה מאביי**: מוכין שטמן בהן, מהו לטלטלן בשבת? אמר ליה: וכי מפני שאין לו קופה של תבן, עומד ומפקיר קופה של מוכין?!

לימא מסייע ליה: טומנין בגיזי צמר, ובציפי צמר, ובלשונות של ארגמן, ובמוכין - ואין מטלטלין אותן! אי משום הא, לא איריא! - הכי קאמר: אם לא טמן בהן, אין מטלטלין אותן! אי הכי, מאי למימרא?! כמה דתימא? חזי למזגא עליהו - קמשמע לן!

רב חסדא שרא לאהדורי אודרא לבי סדיא בשבתא. איתיביה **רב חנן בר חסדא לרב חסדא**: ומתירין בית הצואר בשבת, אבל לא פותחין. ואין נותנין את המוכין, לא לתוך הכר ולא לתוך הכסת ביום טוב, ואין צריך לומר בשבת?! <לא קשיא! - הא בחדתי, הא בעתיקי!

תניא נמי הכי: אין נותנין את המוכין, לא לתוך הכר ולא לתוך

מחברת שבת - ד

הכסת ביום טוב, ואין צריך לומר בשבת. נשרו, מחזירין אותן בשבת, ואין צריך לומר ביום טוב

אמר **רב יהודה** אמר **רב**: הפותח בית הצואר בשבת, חייב חטאת. מתקיף לה **רב כהנא**: (מח,ב) ;מה בין זו למגופת חבית?! <אמר ליה **רבא**: זה חיבור וזה אינו חיבור!

{רמי ליה ר' **ירמיה לרבי זירא**: תנן: שלל של כובסין, ושלשלת של מפתחות, והבגד שהוא תפור בכלאים - חיבור לטומאה עד שיתחיל להתיר - אלמא שלא בשעת מלאכה נמי חיבור ~ורמינהו: מקל שעשה יד לקורדום, חיבור לטומאה בשעת מלאכה - בשעת מלאכה אין, שלא בשעת מלאכה לא?! <אמר ליה: התם, שלא בשעת מלאכה אדם עשוי לזרקו לבין העצים - הכא, שלא בשעת מלאכה נמי ניחא ליה, דאי מיטנפו, הדר מחוור להו!

בסורא מתנו לה להא שמעתא משמיה דרב חסדא. בפומבדיתא מתנו משמיה דרב כהנא, ואמרי לה משמיה דרבא: ;מאן תנא הא מלתא דאמור רבנן: "כל המחובר לו, הרי הוא כמוהו"? <אמר ר' **יהודה** אמר **רב**: ר' מאיר היא! דתנן: בית הפך, ובית התבלין, ובית הנר שבכירה - מטמאין במגע, ואין מטמאין באויר, דברי ר' **מאיר**. ור' שמעון מטהר!

{בשלמא לר' שמעון - קסבר: לאו ככירה דמו - אלא לר' מאיר, אי ככירה דמו, אפילו באויר נמי ליטמו - אי לאו ככירה דמו, אפילו במגע נמי לא ליטמו?! <לעולם לאו ככירה דמו, ורבנן הוא דגזרו בהו! {אי גזרו בהו, אפילו באויר נמי ליטמו?! <עבדו בהו רבנן היכרא, כי היכי דלא אתי למשרף עליה תרומה וקדשים! תנו רבנן: מספורת של פרקים, ואיזמל של רהיטני - חיבור לטומאה, ואין חיבור להזאה

{מה נפשך?! אי חיבור הוא, אפילו להזאה נמי - אי לאו חיבור הוא, אפילו לטומאה נמי לא?! <אמר **רבא**: דבר תורה: בשעת מלאכה, חיבור, בין לטומאה בין להזאה - ושלל בשעת מלאכה, אינו חיבור, לא לטומאה ולא להזאה. (מט,א) וגזרו רבנן על טומאה שלא בשעת מלאכה, משום טומאה שבשעת מלאכה, ועל הזאה שבשעת מלאכה, משום הזאה שלא בשעת מלאכה!

בזמן שהן לחין -- ;איבעיא להו: לחין מחמת עצמן? או דילמא לחין מחמת דבר אחר?

מחברת שבת - ד

{תא שמע: לא בתבן, ולא בזגים, ולא במוכין, ולא בעשבים - בזמן שהן לחין - אי אמרת בשלמא, לחין מחמת דבר אחר, שפיר - אלא אי אמרת לחין מחמת עצמן, מוכין לחין מחמת עצמן היכי משכחת לה?! <ממרטא דביני אטמי!

{והא דתני **רבי אושעיא**: טומנין בכסות יבשה, ובפירות יבשין - אבל לא בכסות לחה, ולא בפירות לחין - כסות לחה מחמת עצמה, היכי משכחת לה?! <ממרטא דביני אטמי!

משנה: טומנין בכסות ובפירות, בכנפי יונה, ובנסורת של חרשים, ובנעורת של פשתן דקה. **רבי יהודה** אוסר בדקה ומתיר בגסה

גמרא: אמר **ר' ינאי**: תפילין צריכין גוף נקי, כאלישע בעל כנפים; מאי היא? **אביי** אמר: שלא יפיח בהן! <**רבא** אמר: שלא יישן בהן!

וואמאי קרי ליה "בעל כנפים"? אשפעס אחת גזרה מלכות רומי הרשעה גזירה על ישראל, שכל המניח תפילין ינקרו את מוחו. והיה אלישע מניחם, ויוצא לשוק. ראהו קסדור אחד. רץ מפניו ורץ אחריו. וכיון שהגיע אצלו, נטלן מראשו ואחזן בידו. אמר לו: "מה זה בידך?" אמר לו: "כנפי יונה!" פשט את ידו ונמצאו כנפי יונה! לפיכך קורין אותו "אלישע בעל כנפים"

וואמאי שנא כנפי יונה משאר עופות? אמשום דאמתיל כנסת ישראל ליונה, שנאמר: (תהלים סח) "כנפי יונה נחפה בכסף ואברותיה בירקרק חרוץ" - מה יונה, כנפיה מגינות עליה - אף ישראל, מצות מגינות עליהן!

בנסורת של חרשין, ובנעורת של פשתן דקה. **רבי יהודה** אוסר בדקה ומתיר בגסה -- ואיבעיא להו: רבי יהודה אנסורת של חרשין קאי, או אנעורת של פשתן קאי? תא שמע: דתניא: **רבי יהודה** אומר: נעורת של פשתן דקה, הרי הוא כזבל - שמע מינה: אנעורת של פשתן קאי! - שמע מינה!

משנה: טומנין בשלחין, ומטלטלין אותן; בגיזי צמר, ואין מטלטלין אותן. כיצד הוא עושה? נוטל את הכסוי, והן נופלות. **ר' אלעזר בן עזריה** אומר: קופה מטה על צדה ונוטל, שמא יטול ואינו יכול להחזיר. **וחכמים** אומרים: נוטל ומחזיר

גמרא: יתיב ר' יונתן בן עכנאי ורבי יונתן בן אלעזר, ויתיב ר' חנינא בר חמא גבייהו, וקא מיבעיא להו: גְּשִׁלְחִין שֶׁל בַּעַל הַבַּיִת תֵּנֶן - אַבְל שֶׁל אֹמֵן, כִּיּוֹן דְּקָפִיד עֲלֵיהוּ, לֹא מִטְּלָטְלִין לְהוּ? אִו דִּילְמָא שֶׁל אֹמֵן תֵּנֶן, וְכֹל שֶׁכֵּן שֶׁל בַּעַל הַבַּיִת? אָמַר לְהוּ ר' יֹנְתָן בֶּן אֲלֵעָזָר: מִסְתַּבְרָא שֶׁל בַּעַל הַבַּיִת תֵּנֶן - אַבְל שֶׁל אֹמֵן, קָפִיד עֲלֵיהוּ! <<אָמַר לְהוּ ר' חֲנִינָא בֶּר חֲמָא: כֵּךְ אָמַר ר' יִשְׁמַעֲאֵל בֶּר' יוֹסִי: (מַט, ב) אַבָּא, שִׁלְחָא הוּהוּ, וְאָמַר: "הִבִּיאוּ שִׁלְחִין, וְנִשְׁבַּע עֲלֵיהֶן!"

{מיתיבי: נסרין של בעל הבית, מטלטלין אותן. ושל אומן, אין מטלטלין אותן. ואם חישב לתת עליהן פת לאורחין, בין כך ובין כך מטלטלין?! אשאני נסרים, דקפיד עלייהו!

{תא שמע: עורות, בין עבודין ובין שאין עבודין, מותר לטלטלן בשבת - לא אמרו עבודין אלא לענין טומאה בלבד - מאי? לאו, לא שניא של בעל הבית, ולא שניא של אומן?! - לא! של בעל הבית - אבל של אומן, מאי? אין מטלטלין! {אי הכי, הא דתני: ולא אמרו עבודין אלא לענין טומאה בלבד - לפלוג וליתני בדידה: "במה דברים אמורים? בשל בעל הבית - אבל בשל אומן, לא!"? כולה בבעל הבית קמיירי!

כתנאי: עורות של בעל הבית, מטלטלין אותן - ושל אומן, אין מטלטלין אותן. ר' יוסי אומר: אחד זה ואחד זה, מטלטלין אותן!

הדור יתבי וקמיבעיא להו: גְּהָא דִּתְנִין: "אַבוֹת מְלָאכּוֹת, אַרְבַּעִים חֶסֶר אַחַת" - כִּנְגַד מִי? אָמַר לְהוּ ר' חֲנִינָא בֶּר חֲמָא: כִּנְגַד עֲבוֹדוֹת הַמִּשְׁכָּן! <<אָמַר לְהוּ ר' יֹנְתָן בֶּר' אֲלֵעָזָר: כֵּךְ אָמַר רִבִּי שְׁמַעוֹן בֶּרֶבִּי יוֹסִי בֶּן לְקוֹנִיא: כִּנְגַד "מְלָאכּה" "מְלָאכּתוּ" וּמְלָאכּת" שֶׁבְּתוֹרָה, אַרְבַּעִים חֶסֶר אַחַת!

בעי רב יוסף: גְּ(בְּרֵאשִׁית לֹט) "וַיָּבֵא הַבַּיִתָּה לַעֲשׂוֹת מְלָאכּתוּ", מִמְּנִינָא הוּא אִו לֹא? אָמַר לִיה אֲבִי: גְּוְלִיתִי סֵפֶר תּוֹרָה וְלִימְנִי! מִי לֹא אָמַר רִבִּי בֶּר בֶּר חֲנָה אָמַר ר' יוֹחָנָן: לֹא זִזוּ מִשֶּׁם עַד שֶׁהִבִּיאוּ סֵפֶר תּוֹרָה וּמִנְאוּם! אָמַר לִיה: כִּי קָא מִסְפָּקָא לִי, מִשׁוּם דְּכָתִיב: (שְׁמוֹת לו) "וְהַמְּלָאכּה הִיתָה דִּים" - גְּמִמְנִינָא הוּא, וְהָא כִּמְאֵן דָּאָמַר "לַעֲשׂוֹת צִרְכּוֹ נִכְנַס"? אִו דִּילְמָא "וַיָּבֵא הַבַּיִתָּה לַעֲשׂוֹת מְלָאכּתוּ" מִמְּנִינָא הוּא, וְהָא "וְהַמְּלָאכּה הִיתָה דִּים", הִכִּי קָאָמַר: דְּשִׁלְמִים לִיה עֲבִידְתָּא? - תִּיקוּ!

תניא כמאן דאמר כנגד עבודות המשכן, דתניא: אין חייבין אלא על מלאכה שכיוצא בה היתה במשכן - הם זרעו - ואתם לא

מחברת שבת - ד

תזרעו; הם קצרו - ואתם לא תקצרו; הם העלו את הקרשים מקרקע לעגלה - ואתם לא תכניסו מרשות הרבים לרשות היחיד; הם הורידו את הקרשים מעגלה לקרקע - ואתם לא תוציאו מרשות היחיד לרשות הרבים; הם הוציאו מעגלה לעגלה - ואתם לא תוציאו מרשות היחיד לרשות הרבים; #מרשות היחיד לרשות היחיד מאי קא עביד?! **אביי ורבא**, דאמרי תרווייהו, ואיתימא **רב אדא בר אהבה**: מרשות היחיד לרשות היחיד דרך רשות הרבים! #

בגיזי צמר, ואין מטלטלין אותן -- אמר **רבא**: לא שנו אלא שלא טמן בהן - אבל טמן בהן, מטלטלין אותן

{איתיביה ההוא מרבנן בר יומיה ל**רבא**: טומנין בגיזי צמר ואין מטלטלין אותן - כיצד הוא עושה? (**נא**) נוטל את הכיסוי והן נופלות?! אלא אי איתמר, הכי איתמר: אמר **רבא**: לא שנו אלא שלא יחדן להטמנה - אבל יחדן להטמנה, מטלטלין אותן!

איתמר נמי: כי אתא **רבין**, אמר **ר' יעקב** אמר **ר' אסי בן שאול** אמר **רבי**: לא שנו אלא שלא יחדן להטמנה, אבל יחדן להטמנה, מטלטלין אותן!

<<**רבינא** אומר: בשל הפתק שנו. תניא נמי הכי: גיזי צמר של הפתק, אין מטלטלין אותן. ואם התקינן בעל הבית להשתמש בהן, מטלטלין אותן

תנא **רבה בר בר חנה** קמיה **דרב**: חריות של דקל, שגדרן לעצים, ונמלך עליהן לישיבה, צריך לקשר. **רבן שמעון בן גמליאל** אומר: אין צריך לקשר. הוא תני לה והוא אמר לה: הלכה כרבן שמעון בן גמליאל

איתמר: **רב** אמר: קושר, ו**שמואל** אמר: חושב, ו**רב אסי** אמר: יושב - אף על פי שלא קישר, ואף על פי שלא חישב! {בשלמא רב - הוא דאמר כתנא קמא! ו**שמואל** נמי - הוא דאמר כרבן שמעון בן גמליאל - אלא רב אסי, דאמר כמאן?! אהוא דאמר כי האי תנא דתניא: יוצאין בפקורין ובציפא בזמן שצבען בשמן¹ וכרכן במשיחה; לא צבען בשמן ולא כרכן במשיחה, אין יוצאין בהם. ואם יצא בהן שעה אחת מבעוד יום, אף על פי שלא צבע ולא כרכן במשיחה, מותר לצאת בהן!

אמר **רב אשי**: אף אנן נמי תנינא: הקש שעל גבי המטה, לא ינענעו בידו, אבל מנענעו בגופו. אבל אם היה מאכל בהמה, או שהיה

1 יש שלא גורסים, וכן להלן

מחברת שבת - ד

עליו כר או סדין מבעוד יום, מנענעו בידו - שמע מינה!
גומאן תנא דפליג עליה דרבן שמעון בן גמליאל? ארבי חנינא בן
עקיבא! דכי אתא רב דימי, אמר זעירי אמר ר' חנינא: פעם אחת
הלך רבי חנינא בן עקיבא למקום אחד, ומצא חריות של דקל
שגדרום לשום עצים, ואמר להם לתלמידיו: צאו וחשבו, כדי שנשב
עליהן למחר. ולא ידענא אי בית המשתה הוה אי בית האבל הוה
~מדקאמר "אי בית המשתה הוה אי בית האבל הוה" - דוקא
בית האבל או בית המשתה, דטרידי - אבל הכא, קשר, אין - לא
קשר, לא!

אמר רב יהודה: מכניס אדם מלא קופתו עפר, ועושה בה כל
צרכו. דרש מר זוטרא משמיה דמר זוטרא רבה: והוא שיחד לו
קרן זוית. אמרו רבנן קמיה דרב פפא: כמאן? כרבן שמעון בן
גמליאל! - דאי כרבנן, האמרי בעינן מעשה! אמר להו רב פפא:
אפילו תימא רבנן! - עד כאן לא קאמרי רבנן דבעינן מעשה אלא
מידי דבר עבידא ביה מעשה - אבל מידי דלא בר מיעבדא ביה
מעשה, לא!

^ נימא כתנאי: בכל חפין את הכלים, חוץ מכלי כסף בגרתקון -
הא נתר וחול מותר - והתניא: נתר וחול אסור ~ מאי? לאו בהא
קמיפלגי, דמר סבר בעינן מעשה, ומר סבר לא בעינן מעשה! לא!
דכולי עלמא לא בעינן מעשה! ולא קשיא - הא רבי יהודה, דאמר
דבר שאין מתכוין אסור, הא ר' שמעון, דאמר דבר שאין מתכוין
מותר!

{במאי אוקימתא להא דשרי כר' שמעון?! אימא סיפא: אבל לא
יחוף בהם שער - ואי ר' שמעון, משרא קשרי! דתנן: (נב) נזיר
חופף ומפספס, אבל לא סורק?! | אלא הא והא ר' יהודה היא,
ותרי תנאי אליבא דר' יהודה - האי תנא אליבא דר' יהודה סבר
גריר, והאי תנא אליבא דר' יהודה סבר לא גריר!

{במאי אוקימתא כר' יהודה?! אימא סיפא: אבל פניו ידיו ורגליו
מותר - הא מעבר שיער?! איבעית אימא בקטן! <אויבעית
אימא באשה! <<אויבעית אימא בסריס!

אמר רב יהודה: עפר לבינתא שרי. אמר רב יוסף: כוספא דיסמין
שרי. אמר רבא: עפר פלפלי שרי. אמר רב ששת: ברדא שרי גמא
ברדא? אמר רב יוסף: תילתא אהלא, ותילתא אסא, ותילתא
סיגלי. אמר רב נחמיה בר יוסף: כל היכא דליכא רובא אהלא,
שפיר דמי

בעו מיניה **מרב ששת**: גמהו לפצוע זיתים בשבת? אמר להו: וכי בחול מי התירו?! קסבר: משום הפסד אוכלין! ^ לימא: פליגא דשמואל, דאמר **שמואל**: עושה אדם כל צורכו בפת! אמרי: פת לא מאיסא - הני מאיסי!

אמימר ו**מר זוטרא** ו**רב אשי** הוו יתבי. אייתו לקמייהו ברדא. **אמימר** ו**רב אשי** משו. **מר זוטרא** לא משא. אמרו ליה: גלא סבר לה מר להא דאמר רב ששת: ברדא שרי?! אמר להו **רב מרדכי**: בר מיניה דמר, דאפילו בחול נמי לא סבירא ליה! - סבר לה כי הא דתניא: מגרר אדם גלדי צואה וגלדי מכה שעל בשרו בשביל צערו - אם² בשביל ליפות, אסור גואינהו, כמאן סברוה? כי הא דתניא: רוחץ אדם פניו ידיו ורגליו בכל יום בשביל קונו, משום שנאמר: (משלי טז) "כל פעל ה' למענהו"

***

רבי אלעזר בן עזריה אומר: קופה, מטה על צדה ונוטל, שמא יטול ואינו יכול להחזיר. **וחכמים** אומרים: נוטל ומחזיר -- אמר **רבי אבא** אמר **רבי חייא בר אשי** אמר **רב**:³ הכל מודים שאם נתקלקלה הגומא, שאסור להחזיר {תנן: **וחכמים** אומרים: נוטל ומחזיר. היכי דמי? אי דלא נתקלקלה הגומא, שפיר קא אמרי רבנן! - אלא לאו, אף על פי דנתקלקלה הגומא?! אלא! לעולם דלא נתקלקלה! והכא ב"חוששין" קמיפלגי - מר סבר חוששין שמא נתקלקלה הגומא, ומר סבר אין חוששין!

אמר **רב הונא**: האי סליקוסתא - דצה, שלפה, והדר דצה - שריא. ואי לאו, אסיר. אמר **שמואל**: האי סכינא דביני אורבי - דצה, שלפה, והדר דצה, שרי. ואי לאו, אסיר. **מר זוטרא**, ואיתימא **רב אשי** אמר: בגורדיתא דקני, שפיר דמי

אמר ליה **רב מרדכי לרבא**: מתיב **רב קטינא** תיובתא: גהטומן לפת וצנונות תחת הגפן - אם היה מקצת עליו מגולים, אינו חושש, **(נא,א)** לא משום כלאים, ולא משום שביעית, ולא משום מעשר. וניטלין בשבת - תיובתא!

משנה: לא כסהו מבעוד יום, לא יכסנו משתחשך. כסהו ונתגלה, מותר לכסותו. ממלא את הקיתון, ונותן לתחת הכר או תחת הכסת

גמרא: אמר **רב יהודה** אמר **שמואל**: מותר להטמין את הצונן.

2 גרסת ר"ח: "ואם"

3 יש שלא גורסים "אמר רב"

אמר **רב יוסף**: וְמַאי קַמְשַׁמְעַ לָךְ?! תְּנִינָא: מַמְלַא אָדָם קִיתוּן, וְנוֹתֵן תַּחַת הַכֶּר אוֹ תַּחַת הַכֶּסֶת?! אָמַר לִיה **אבִּי**: טוֹבָא קַמְשַׁמְעַ לָךְ! - דְּאִי מִמֵּתְנִיתִין, הוּוּהוּ אֲמִינָא: הֵנִי מִלִּי, דְּבַר שְׂאִין דְּרַכּוּ לַהֲטַמִּין - אֲבַל דְּבַר שְׂדַרְכּוּ לַהֲטַמִּין, לֹא - קַמְשַׁמְעַ לָךְ

אמר **רב הונא** אמר **רבי**: אסור להטמין את הצונן {והתניא: **רבי** התיר להטמין את הצונן?!} - לא קשיא! - הא מקמיה דלישמעיה מר' ישמעאל ברבי יוסי, הא לבתר דלישמעיה! כי הא דיתבי **רבי** ואמר: אסור להטמין את הצונן. אמר לפניו **רבי ישמעאל ברבי יוסי**: אבא התיר להטמין את הצונן. אמר: כבר הורה זקן! אמר **רב פפא**: בא וראה, כמה מחבבין זה את זה! שאילו ר' יוסי קיים, היה כפוף ויושב לפני רבי! דהא רבי ישמעאל ברבי יוסי, דממלא מקום אבותיו הוה, וכפוף ויושב לפני רבי, וקאמר: כבר הורה זקן! אמר ליה **רב נחמן** לדרו עבדיה: "אטמין לי צונן!", ו"אייתי לי מיא דאחים קפילא ארמאה!" - שמע **רבי אמי** ואיקפד. אמר **רב יוסף**: מאי טעמא איקפד?! כרבוותיה עביד! חדא כרב, וחדא כשמואל - כשמואל, דאמר **רב יהודה** אמר **שמואל**: מותר להטמין את הצונן; כרב, דאמר **רב שמואל בר רב יצחק** אמר **רב**: כל שהוא נאכל כמות שהוא חי, אין בו משום בשולי נכרים %והוא סבר: אדם חשוב שאני

תנו רבנן: אף על פי שאמרו אין טומנין, אפילו בדבר שאינו מוסיף הבל, משחשכה - אם בא להוסיף, מוסיף. כיצד הוא עושה? **רבן שמעון בן גמליאל** אומר: נוטל את הסדינין ומניח את הגלופקרין, או נוטל את הגלופקרין ומניח את הסדינין. וכן היה **רבן שמעון בן גמליאל** אומר: לא אסרו אלא אותו מיחם, אבל פינה ממיחם למיחם, מותר #השתא אקורי קא מקיר לה - ארתוחי קא מירתח לה?!#

טמן וכיסה בדבר הניטל בשבת, או טמן בדבר שאינו ניטל בשבת וכיסה בדבר הניטל בשבת, הרי זה נוטל ומחזיר. טמן וכיסה בדבר שאינו ניטל בשבת, או שטמן בדבר הניטל בשבת וכיסה בדבר שאינו ניטל בשבת - אם היה מגולה מקצתו, נוטל ומחזיר - ואם לאו, (**נא,ב**) אינו נוטל ומחזיר

רבי יהודה אומר: נעורת של פשתן דקה, הרי היא כזבל

מניחין מיחם על גבי מיחם, וקדרה על גבי קדרה - אבל לא קדרה על גבי מיחם, ומיחם על גבי קדרה.⁴ וטח את פיה בבצק, ולא בשביל שיחמו, אלא בשביל שיהיו משומרים. וכשם שאין

4 יש גורסים: "וקדרה על גבי מיחם, אבל לא מיחם על גבי קדרה"

מחברת שבת - ד

טומנין את החמין, כך אין טומנין את הצונן. רבי התיר להטמין את הצונן

ואין מרזקין לא את השלג, ולא את הברד בשבת בשביל שיזובו מימיו - אבל נותן הוא לתוך הכוס או לתוך הקערה, ואינו חושש